

volala za dědice co do zbytku jmění jí zanechaného. V tomto projevu vůle zůstavitelovy jest však spatřovati ustanovení poddědiců, pokud tu bude zbytek pozůstalostního jmění po spotřebě toho, čeho k slušnému živobytí přední dědičky třeba« (fideicommissum eius, quod supererit — §§ 608, 613 obč. zák.). Toto nařízení nepozbylo účinnosti tím, že přední dědic neuposlechl příkazu zůstavitelova, neboť poddědic není vpravdě dědicem předního dědice, nýbrž pořizovatele samého a musí se proto přihlásiti k jeho půzůstalosti, v níž pak nutno pokračovati. Zdali se tak stalo, nebylo ovšem dosud ve sporu předneseno. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, není třeba zkoumati otázku, zdali v konkrétním případě nařízení zůstavitelovo bylo také příkazem ve smyslu § 709 obč. zák.

Čís. 15656.

Podle okolností jednotlivého případu lze prohlásiti konkurs na jmění několika dlužníků jednotným usnesením a jednotnou vyhláškou na základě jednotného návrhu. To není na závadu tomu, aby se podle potřeby vedlo řízení konkursní o každém úpadci zvlášť.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1936, R I 1388/36.)

P r v ý s o u d prohlásil k jednotnému návrhu několika věřitelů konkurs na jmění několika dlužníků, a to jednotným usnesením, vyhlásiv jej též jednotnou vyhláškou. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl. **D ů v o d y:** Vymáhající věřitelé podali jediný společný návrh na uvalení konkursu proti všem (pěti) dlužníkům. O společnost dle čl. 266 obch. zák. u dlužníků nejde. Již z návrhu samého se podává, že každý z těchto pěti dlužníků má jiné jmění. Že by byli solidárními dlužníky navrhujících bank jako věřitelek, bylo sice těmito bankami tvrzeno, ale nebylo to osvědčeno způsobem dostatečným a přesvědčivým, čehož bylo třeba, když dlužníci to popírali. To platí zejména o Bohuslavu H-ovi, jehož podpisu na směnkách v opise předložených ani není; směnky ty byly, jak se z nich podává, v roce 1932 zaplacený. Dlužníci Jaroslav H., Vladimír H. a Bohuslav H. tvrdí dále, že se za dluhy svých rodičů dlužníků Dr. Josefa H-a a Boženy H-ové zaručili jen dáním svých nemovitostí do zástavy. Nebylo také osvědčeno, že by u každého z těchto dlužníků byla neschopnost placení závazků. Již z toho i z návrhu se podává, že tu u těchto jednotlivých dlužníků je zřejmě také různé zatížení. Konkursní řád nezná jednotného prohlášení konkursu na jmění několika dlužníků, nýbrž nutno zahájití tolik samostatných řízení konkursních, kolik je dlužníků, ovšem v předpokladu, že u každého z nich jsou podmínky pro toto zahájení konkursu o jeho jmění (§ 69 konk. ř.). Také každý dlužník musí dle § 100 konk. ř. předložiti seznam svého jmění a nelze z tohoto ustanovení dovoditi, že by dlužníci, na jejichž jmění byl prohlášen jediný konkurs, mohli tak učiniti jeden za všechny nebo všichni za jednoho. Je proto nutné, aby věřitelé předložili samostatný návrh na prohlášení konkursu stran každého dlužníka zvlášť, a ovšem jej také

stran každého zvlášť osvědčili podle § 69 konk. ř. To plyne nepochybně z ustanovení §§ 1, 3, 68, 69, 71 a j. konk. ř., kde všude se mluví jen o úpadci, tedy jen o jednom úpadci, a nikoli o úpadcích (viz také komentář Bartsch-Pollak, str. 432 a 450). Také ustanovení § 71 konk. ř. nedopouští, aby mohl býti na základě návrhu v jediném řízení vyhlášen jediným ediktem konkurs na jmění několika dlužníků, když tito netvoří společnost představující samostatnou právnickou osobu (podnik). Návrh věřitelů je v rozporu se zákonem a tedy nezpůsobilý, aby o něm mohlo býti jednáno.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

I když dlužníci netvoří příležitostnou společnost podle čl. 266 obch. zák., lze podle okolností jednotlivého případu učiniti jednotný návrh na prohlášení konkursu a prohlásiti konkurs jednotným usnesením a jednotným ediktem i na několik dlužníků. Rekursní soud odůvodnil svůj opačný názor (ve shodě s komentářem Bartsche-Pollaka, str. 432 a 450) tím, že §§ 1, 3, 68, 69 a 71 a j. konk. ř. č. 64/31 Sb. z. a n. používá jednotného čísla »dlužník« a »úpadce«. Tento názor sdílí i Voska v komentovaném vydání uved. zákona (na str. 260), avšak bez bližšího odůvodnění a pouze s poukazem na § 98 konk. ř. Než z tohoto ustanovení plyne spíše opak, neboť podle něho jest konkurs prohlášený na jmění dlužníka přihlásivšího se k dědictví neodevzdané pozůstalosti a konkurs prohlášený na jmění pozůstalostní projednati odděleně, neboť jde vlastně o dva různé úpadce, a to jednak o přirozenou osobu, jednak o právnickou osobu, kterou přihlášený dědic pouze zastupuje (§§ 547, 797, 810 obč. zák.). Kdyby společné konkursní řízení o různých úpadcích bylo zásadně a vůbec vyloučeno, bylo by ustanovení § 98, odstavec 2 konk. ř. zbytečné. I civilní soudní řád, jenž v konkursním řízení platí obdobně podle § 188 konk. ř., používá mnohdy jednotného čísla »žalovaný« (na př. v § 235, odst. 2 a § 261 a) v doslovu zák. čis. 161/36 Sb. z. a n., §§ 395, 396, 398, 438 c. ř. s.), ač dopouští za určitých předpokladů společnou žalobu i proti několika žalovaným. Poukaz dlužníků na rozhodnutí čis. 7015 Sb. n. s. není případný, poněvadž tam šlo o nepřipustnost jednotného návrhu na zahájení vyrovnacího řízení, pro něž jsou předeepsány jiné náležitosti (§ 2 vyr. ř.) nežli pro návrh na vyhlášení konkursu (§§ 68 a 69 konk. ř.). Otázku, zda jest přípustné učiniti jednotný návrh na vyhlášení konkursu na jmění několika dlužníků a vydati o něm jednotné rozhodnutí, nelze ovšem řešiti s hlediska § 187 c. ř. s. a § 188 konk. ř., poněvadž podle těchto ustanovení lze posuzovati jen přípustnost spojení několika samostatných již zahájených právních rozepří a obdobně i několika samostatně již zahájených konkursních řízení. Jest tu však důležité ustanovení § 11 c. ř. s. ve spojení s § 188 konk. ř., neboť není důvodu, proč by nebylo lze onoho ustanovení obdobně použiti i v řízení konkursním. V souzeném případě podle obsahu návrhu vznikly pohledávky navrhovatele proti firmě F. M., jejíž výhradnou majitelkou jest Božena H., z poskytnutého úvěru (§ 983 obč. zák.), a ostatní dlužníci prý k nim při-

stoupili jako spoludlužníci, takže jde o kumulativní převzetí dluhu (§§ 1405, 1406, 1407 obč. zák.), a hledíc k § 1407 obč. zák. má jejich závazek základ v tomtéž právním titulu jako závazek firmy F. M. a Boženy H. Není proto pochyby, že by společná žaloba na zaplacení oněch pohledávek proti všem dlužníkům byla přípustná, poněvadž i kdyby nešlo o tentýž skutkový a právní důvod (§ 11 čís. 1 c. ř. s.), jde přece o podstatně stejnorodý právní a skutkový důvod (§ 11 čís. 2 c. ř. s.). V konkursním řízení nejde ovšem o výrok, že žalovaní jsou povinni platiti, nýbrž i o zjištění, zpeněžení a rozvrh jmění úpadců mezi věřitele. Ale i s tohoto hlediska není v souzeném případě překážky. Neboť jmění úpadců jest z velké části společné a veškeré jmění úpadců jest zatíženo oddělným právem bank a vyčerpává, když ne plně, tak aspoň z převážné části celý majetek všech úpadců patřící do konkursní podstaty, takže zjištění a zpeněžení majetku lze výhodněji provésti společně a lze výhodněji zjistiti, mnoho-li z něho připadne do všeobecné konkursní podstaty (§ 51, odst. 2 konk. ř.) přesto, že snad kromě převážného oddělného práva bank jest jmění jednotlivců různě zatíženo. To není také překážkou, aby každý z úpadců předložil samostatný seznam jmění (§ 100 konk. ř.) a by správce konkursní podstaty nemohl přezkoumati jednotlivé předložené bilance (§ 100 čís. 3 konk. ř.), i kdyby vznikly rozpory mezi jednotlivými úpadci, neboť společný správce konkursní podstaty, zasvěcený do právních poměrů všech úpadců, může si snáze opatřiti skutkový podklad pro rozuzlení těchto rozporů. Hospodárnost konkursního řízení proto přímo vyžaduje soustředění správy konkursní podstaty v jedné rukou. Vydání společné vyhlášky o prohlášení konkursu o všech úpadcích není na závadu tomu, aby se vedlo řízení o jednotlivých úpadcích zvlášť, když by stav věci toho vyžadoval, zejména naskytne-li se zvláštní příčina nebo důvod k rozdělení řízení podle § 188 c. ř. s. a § 188 konk. ř. Tím také není řečeno, že konkursní soud musí čekati s vyřízením návrhu na vyhlášení konkursu, až bude věc zralá k rozhodnutí stran všech úpadců, a že by nesměl vyřídití návrh stran jednotlivého úpadce samostatně.

Čís. 15657.

Ustanovení předpisů Elektrotechnického svazu čs., že vedení na budovách, střeších a železných konstrukcích mají býti zařízena tak, aby nahodilé dotknutí při normálním používání těchto staveb nebylo možné, jest vykládati jako všeobecnou bezpečnostní normu beze zřetele na výši upevnění elektrických drátů.

Práce na žlabu u střechy jest normálním použitím stavby.

Elektrárna ručí za opominutí shora uvedených opatření při elektrickém vedení.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1936, Rv I 1473/34.)

Manžel žalobkynin přidělovaje okapový žlab na domě byl usmrcen tím způsobem, že se při práci dotkl neisolovaných drátů elektrického vedení žalované, jež byly připevněny nad domovními dveřmi ve výši